

μεταβλήθῃ. Τὰ σαρίκια καὶ τὰ ξίφη, οἱ πελέκεις καὶ τὰ τύμπανα καὶ τὰ τοπούζια, ὁ Χατζῆ Μπεκτὰς καὶ ὁ Μωάμεθ, καὶ ὁ Ντορμπαλῆς μὲ τὰς σημαίας καὶ τὰ τρόπαιά του ἐξήναψαν τὴν φαντασίαν μου. Μετεφέρθη ἐνθὺς εἰς ἄλλην ἐποχὴν, ὅτε τ' ἄγρια πάθη τοῦ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ κατεπλημμύρουν τὰς δύο ἡπείρους, σύροντα ὑπὸ τῶν βασιλεῖς καὶ στρατηγούς καὶ ἀνορθοῦντα ἐπὶ ἐρείπῳ ὀλόκληρον ἐγωιστικὴν θρησκείαν. Καὶ ὡς ἐβλεπα ὀπίσω ἐρχόμενον τὸν ἀλβανὸν ἐν σπουδῇ καὶ τὸν ἵππον φεύγοντα ὑπερφάνως καὶ τὴν πεδιάδα μὲ τὰ ἥσυχά χωρία τῆς ἐμπρός μου, ἐπίστευσα πρὸς στιγμήν ὅτι κατέβαινον ἀκατάσχετος ἀπὸ τοῦ τεκέ, ὅπου μὲ περιέζωσε τὴν ῥομφαίαν ὁ Σεῖχ καὶ ἠυλόγησε τὴν σημαίαν μου, σπεύδων νὰ κατακτήσῃ ὀλόκληρα βασίλεια.

Τώρα ὅμως βλέπω ὅτι δὲν κατέκτησα παρὰ τέσσαρας μόνον σελίδας τῆς Ἑστίης!

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

Ἀθηναϊκὴ ἡχώ

Φυλλομετρῶ τὴν Ἑκθεσίαν τῶν πεπραγμένων τῆς ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητος, ἰδρυθείσης πρὸ ἔτους ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείσης καὶ σκοπούσης, ὡς γνωστόν, «τὴν ἠθικὴν, διανοητικὴν καὶ ὑλικὴν βελτίωσιν τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς κατεργαζομένων ἀδελφῶν.»

Ἐξ ὧλων τῶν πρὸς τοὺς ἀποκλήρους τούτους πολυειδῶν εὐεργετημάτων τοῦ φιλανθρωπικοῦ σωματείου, τὸ σημαντικώτερον εἶνε βεβαίως ἡ ἰδρυσις ἰδιαιτέρου τμήματος παιδῶν καὶ ἐφήδων ἐν ταῖς φυλακαῖς Συγγροῦ, ἐν ᾧ ἱερεῖς καὶ διδάσκαλοι ἀγωνίζονται νὰ θεραπεύσωσι ψυχάς, αἱ ὅποιαι ἐνωρὶς ἐδεῖξαν συμπτώματα σήψεως. Καὶ ἐὰν κρίνωμεν ἐκ τοῦ λόγου τοῦ ἐκφωνηθέντος κατὰ τὰς ἐξετάσεις τοῦ ἐφηβείου τούτου ὑπὸ τῆς Κας Καλλιόπης Κεχαγιά, προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, καὶ τῶν ἄλλων σχετικῶν ἐκθέσεων, οἱ ἀγῶνες οὗτοι στέφονται ὑπὸ ἐπιτυχίας εὐέλπιδος. Οἱ νεαροὶ κακοῦργοι φαίνονται πράγματι μετανοῶντες καὶ σωφρονιζόμενοι· μανθάνουσι γράμματα, ψάλλουσι πρὸς ὄργανον, προσεύχονται, ἐξομολογούνται, κοινωνοῦσι καὶ, τὸ κυριώτερον, ἐργάζονται. Καὶ θὰ εἶνε πολὺ δύσκολος ὁ μὴ παραδεχόμενος, ὅτι οἱ οὕτω διάγοντες καὶ εὐζωοῦντες εἰς τὰ σωφρονιστήρια, θάποδοθῶσι μετὰ τὴν ἔκτισιν τῆς ποινῆς τῶν εἰς τὴν κοινωνίαν, ἂν ἔχι κατ' οὐδὲν διαφέροντες τῶν ἐναρέτων καὶ τιμίων, ἀλλὰ πάντως χρηστότεροι παρ' ὅ,τι ἐὰν ἐξηκολούθουν ὡς πρότερον ἀναστρεφόμενοι μετὰ τῶν ἄλλων καταδικῶν ἐν πάσῃ φαντασίᾳ καὶ διασθορᾷ καὶ ὑπὸ τοιούτων διδασκάλων προαλειφόμενοι εἰς τὸ ἔργον τῆς κατὰ τῆς κοινωνίας ἐπαναστάσεως, τοῦ ὁποίου τόσον ἐνοχάρουντικα ἔχουν παράσχει τὰ πρωτόλεια.

Ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ἀνδρας τοὺς βαρυποίνους, τοὺς ἐγκλειστούς εἰς ἀθλίους καὶ βρωμεροὺς κλωθεὺς καὶ πρὸς τὰς δυστυχεῖς καὶ ἐλεεινὰς τροφίμους τῶν γυναικείων φυλακῶν, καὶ ἐν γένει πρὸς τοὺς «καθεῖρ-

γμένους ἀδελφούς» ἡ ἐν Χριστῷ Ἀδελφότης δὲν φέρεται μετὰ μικροτέρας φιλοστοργίας. Ὅσον οἱ πόροι τῆς, οἱ πρὸς τὸ παρὸν περιορισμένοι, τῇ ἐπιτρέπουσιν, ἀνακουφίζει τὴν ὑλικὴν τῶν ἀθλιότητά· ἀλλὰ πολὺ πλουσιωτέρα εἰς ἠθικοὺς πόρους, τὴν ψυχικὴν τῶν λύπην ἐπιζητεῖ νὰ παραμυθήσῃ διὰ τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἀγάπης, ἐξαποστέλλουσα μέχρι τῶν ὑγρῶν τῶν καὶ σκοτεινῶν κευθμῶνων τὴν παρήγορον ἀκτίνα τῆς χριστιανικῆς εὐσπλαχνίας. Καὶ πόσας ψυχὰς ἡ θεία αὕτη ἀκτίς δὲν ἡμπορεῖ νὰ εὕρῃ εὐαισθητοὺς! Καὶ πόσους δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἔχωμεν σωσμένους καὶ μεταξὺ τῶν ἀπολωλότων!...

*

Ὁ Λομπρόζος καὶ ἐν γένει οἱ ὀπαδοὶ τῆς Ἑγκληματικῆς σχολῆς, φρονοῦσιν, ἢ μᾶλλον πλησιάζουν ν' ἀποδείξουν — διότι δὲν εἶνε βέβαια τὸ ἴδιον πρᾶγμα — ὅτι πᾶς ἐγκληματίας εἶνε ἄνθρωπος φρενοβλαβῆς, ἔχων θεραπείας καὶ ἔχι τιμωρίας ἀνάγκην. Κατ' αὐτοὺς αἱ φυλακαὶ πρέπει νὰ εἶνε ἀληθῶς, κυριολεκτικῶς σωφρονιστήρια καὶ ὁ νόμος, ὁ ἐγκλείων ἐν αὐταῖς τοὺς ἐκτρεπομένους, ν' ἀποβάλλῃ πάντα ἐκδικητικὸν χαρακτήρα. Τ' ἀνήλια ὑπόγεια, εἰς τὰ ὅποια εὐρίσκει φρικαλέαν ἡχώ ὁ κροταλισμὸς τῆς ἀλύσεως, ὁ ξηρὸς ἄρτος καὶ ἡ λάγνηρος τοῦ ὕδατος παρὰ τὴν ἀθλίαν ἀχυροστρωμνὴν, τ' ἀπαίσιμα σιδηρᾶ καὶ ξύλινα ἐργαλεῖα τῶν βασανιστηρίων, αἱ μηχαναὶ τοῦ βραδέος ἢ τοῦ ἀκαριαίου θανάτου, ἡ ἀγέλαστος ὄψις τοῦ δεσμοφύλακος, ἡ ἐγκατάλειψις, ἡ ταφὴ ἐκεῖνη τοῦ ζῶντος—ὅλ' αὐτὰ εἶνε λείψανα ἐπιχειρῆς βαρβάρου, τῆς ὁποίας δὲν πρέπει σήμερον ν' ἀπομνήνῃ ἡ τύψις καὶ κατασχύνῃ. Ὅπως ἐξεργιζόμενος ὁλοῦν ὁ ἀνθρωπισμὸς τείνει νὰ καταργήσῃ τὸν σωματικὸν θάνατον, οὕτω καὶ προαγόμενος εἰς προσεχῆς μέλλον μέχρι βαθμοῦ τινος θὰ καταργήσῃ ἀναγκαιῶς τὸν ψυχικόν, τὸν φοβερώτερον, εἰς τὸν ὅποιον, ἀδικίως καταδικάζονται οἱ φρενοβλαβεῖς ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι διαπράττουσιν ἀδικήματα κατὰ τῶν ὑγιῶν. Καὶ ἐν ᾧ αἱ ἀδελφεῖς καὶ προφανεῖς ὅπως οὐδέποτε παραφροσύναι, τυγχάνουσι πάσης περιθάλψεως ἐντὸς θαλάμων κυανῶν, κατευναστικῶν, ἐν οἷς καὶ αὐτὰ τ' ἀναπόφευκτα δεσμὰ φροντίζουσι νὰ τοῖς καθιστῶσι γλυκέα καὶ ἀνώδυνα· τῶν ἄλλων τῶν συνθετωτέρων καὶ κεκαλυμμένων, ἐφ' ὧν βαρύνει ἀκόμη ἡ πρόληψις καὶ ἡ ἐκδίκησις, σκληρὰ εἶνε ἡ τύχη καὶ πολυδάκρυτος ἐντὸς τῶν εἰρηκτῶν. Τὸ αἶσθημα καὶ ὁ ὀρθὸς λόγος ἐπαναστατοῦσι κατὰ τῆς τοιαύτης διακρίσεως. Χωρίζομεν αὐθαίρετως εἰς δύο τάξεις ἀσθενεῖς τῆς αὐτῆς φύσει κατηγορίας—πάσχοντες ὅλους κατὰ τὰ νευρικὰ κέντρα—καὶ τοὺς μὲν προσπαθοῦμεν νὰ θεραπεύσωμεν, τοὺς δὲ ἀφίνομεν ν' ἀποθάνωσι. Διατί;

Ἐπὶ τοιαύτης τινὲς ἐπιστημονικῆς ἀρχῆς, τὴν ὁποίαν αἰσθηματικῶς πως ἀντιλαμβάνονται οἱ ἀγαθοί, εὐγενεῖς καὶ αὐταπάρνητοι ἄνθρωποι,—μεταξὺ δ' αὐτῶν ἔχι σπανίως καὶ οἱ μικροφιλόδοξοι καὶ ἐπιδεικτικοί...—ἐσύστησαν τὴν ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητα καὶ οὐδενὸς φεῖδονται κόπου καὶ οὐδεμιᾶς δαπάνης ἵνα, ὡς εἴπομεν, βελτιώσωσι τὴν τύχην τῶν δυστυχῶν αὐτῶν ἀποκλήρων, τοὺς ὁποίους ἀνεῖ ἐλπίδος ἐγκαταλείπει ἡ ἐγωίστρια κοινωνία. Ἡ δυσκολία τοῦ τοιοῦτου ἔργου, πανταχοῦ μὲν προπάντων δ' ἐν

Ἑλλάδι ὅπου καὶ ὁ κόσμος ὀλιγώτερον ἀνεπτυγμένος καὶ ἡ οἰκτρὰ κατὰστασις τῶν φυλακῶν εἰς ὅλους γνωστὴ, μόνον πρὸς τὴν εὐγενεῖάν του καὶ τὸ ὕψος του ἡμιλλᾶται. Ὁ διεξεργώμενος τὴν λογοδοσίαν τῆς Ἀδελφότητος, τὴν μὴ συγκαμιμένην μόνον ἐξ ἀριθμῶν, αἰσθάνεται πολλὰ χροῦ τὸ ῥίγος, τὸ ὅποιον προξενεῖ ἡ ἰδέα μεγάλης τινὸς ἀρετῆς. «Ἐν ταῖς εἰρηκαῖς ταύταις — ἀναγινώσκω φυλομετρῶν — ἐνθα οὐδέποτε εἰσδύει ὄμμα συμπαιδείας καὶ συγκαταβάσεως, ἡγήσθημεν πολλάκις διὰ τῶν αὐθορμητῶν ἡμῶν δακρύων καὶ συνησθάνθημεν τὸ θεῖον μέγεθος τῆς μεγάλης καὶ ἀληθοῦς φιλανθρωπίας... Ἡ παρυσία μας ἐπέβαλε τοῖς ἔχουσιν εὐθύνην τὴν τάξιν καὶ καθαριότητα, ὧν εἶχον ἄπειρον ἀνάγκην. Εὐρομεν γυμνοὺς, ἀνυποδότητους καὶ ἐνεδύσαμεν. Εὐρομεν πᾶσιν κατ' ἀλλήλων καὶ ἐφέραμεν τὴν εἰρήνην μεταξύ αὐτῶν. Εἶχον ἀνάγκην τῆς παραμυθίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ παρέσχομεν αὐτοῖς ἀφθονα τὰ μέσα... Ἐνταῦθα κεῖται ἡ ἀγνή, ἡ ἀληθὴς φιλανθρωπία».

★

Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχουν πολλοὶ ἔχοντες ἀντίρρῃσιν. Εἶνε ὑψηλὸν καὶ εὐγενὲς ἔργον, τὸ ὅποιον ἀξιοῖ παρὰ πάντων ἀνεπιφύλακτον ἔπαινον. Καὶ ὅμως πόσης ἐπιφυλάξεως εἶνε ἀνάγκη! Τὰ ζητήματα διαφέρουν. Ἄλλα, βλέπετε, ὁμοιάζουν μὲ σφαῖρας αἱ ὁποῖαι ὅπως καὶ ἂν τὰς στρέψετε παρουσιάζουν τὴν ἰδίαν πάντοτε ὕψιν καὶ ἄλλα ὁμοιάζουν μὲ κύβους, οἱ ὅποιοι πότε παρουσιάζουν ἐπίπεδα καὶ πότε κόψεις καὶ γωνίας. Καὶ ἂν θελήσωμεν ὀλίγον νὰ στρέψωμεν καὶ νὰ ἐξετάσωμεν τὸ ζήτημά μας, θὰ ἴδωμεν ὅτι ὁμοιάζει περισσότερο πρὸς κύβον μὲ λείας μὲν καὶ στιλπνὰς πλευράς, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀποτόμους καὶ ὀξείας γωνίας... Ὅ,τι ἐκ πρώτης ὕψεως φαίνεται φιλανθρωπία, ἀλτρουϊσμός, δικαιοσύνη, — εἶνε σκληρότης, ἐγωϊσμός, ἀδικία. Οἱ ἐν Ἑλλάδι ἐργαζόμενοι σήμερον ὑπὲρ τῆς βελτίωσης τῶν φυλακῶν, ἐγκληματοῦσιν ἐν ἀγνοίᾳ των. Καὶ ἐν πρώτοις ἡ ἐταιρία των παρέχει ἀμέσως τὴν ἰδέαν κομιτάτου τινὸς ἀναρχικοῦ, ἀντιπολιτευομένου τὴν δικαιοσύνην τῆς πατρίδος των. Βλέπετε τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον καὶ αἰμοδιψή, τὸν ὅποιον πέντε-ἕξ ἄνδρες σοδαροὶ καὶ πολλάκις ἀγαθοὶ ὡς παῖδιά, ἀλλ' ὅμως ὑψίστου καθήκοντος λειτουργοὶ, στέλλουσιν εὐσταθεῖς καὶ ὁμόφωνοι εἰς τὰς φυλακάς νὰ ἐκτίσῃ τὴν ποινὴν τῶν κακούργημάτων του. Ἄλλ' ἀντὶ τοῦ δεσμοφύλακος τὸν παρακληθάνει ἀμέσως μία ἐταιρία φιλανθρώπων καὶ ὥστε διαμαρτυρομένη κατὰ τῆς νομίμου ἀποφάσεως καὶ ἄνευ δικαιοῦματος συγχωροῦσα, προσπαθεῖ καὶ τείνει ὅλοεν νὰ τῷ καταστήσῃ ὅσω τὸ δυνατόν γλυκυτέραν καὶ μηδαινοτέραν, δηλαδὴ ἀνωφελεστέραν, τὴν τιμωρίαν του. Διότι αὕτη δὲν ἐξετάζει — τὸ λέγει ῥητῶς — τί ἔκαμεν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ἀλλὰ μόνον ποῦ εὐρίσκεται. Εὐρίσκεται εἰς τὰς φυλακάς καὶ βασανίζεται ἄρα πρέπει ν' ἀνακουρισθῇ. Ἄν ἐν τῷ μεταξύ παρεμβάλλωνται ἄλλα καὶ ἄλλα, ἡ φιλανθρωπικὴ ἐταιρία δὲν ἐξετάζει, δὲν καταδέχεται νὰ ἐξετάσῃ. Ἀναγράφει ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τῆς τοῦ ῥητὸν τοῦ Εὐαγγελίου «Ἐν φυλακῇ ἤμην καὶ ἤλθετε πρὸς με» μεθ' ὅσης περὶ τὴν ἐρμηνείαν εὐσυνειδησίας καὶ οἱ ἱεραξισταὶ τὸ περίφημον ἐκεῖνο «πᾶν ξύλον μὴ ποιεῖν καρπὸν κτλ», χωρὶς νὰ συλ-

λογισθῇ οὔτε μίαν φοράν ὅτι βεβαίως ὁ δικαιοτάτος Κύριος δὲν ἐννοεῖ διὰ τούτου, ὅτι πρέπει εἶνε νὰ βασανίζεται γυμνὸν καὶ ἀνυπόδητον ἢ νὰ ταλαιπωρηταὶ ὑπὸ σκληροῦ αὐθέντου ἐν παιδίον πτωχόν, διότι ἕως τότε δὲν διέπραξε τίποτε κακόν, καθ' ἣν σιγμὴν μαθάνει γράμματα καὶ ψάλλει καλοενδεδυμένον καὶ χορτασμένον ἐν ἄλλο παιδίον, τοῦ ὁποῦ τὰ ὀρμέμεντα τὸ ἐξώθησαν ἐνωρὶς πρὸς τὰς φαυλοτέρας καὶ ἄγριωτέρας πράξεις. Ἡ ἐταιρία αὕτη καὶ πᾶσα ὁμοία τῆς προκαλεῖ καὶ ἐξεγείρει τὸν κόσμον, ἀπειλεῖ τὰς βάσεις τῆς κοινωνίας, διαταράσσει τὴν ἰσορροπίαν τῆς ἀνθρωπίνης ἠθικῆς, καθ' ἣν στοιχειωδῶς ἀμειβεταὶ ἡ ἀρετὴ καὶ τιμωρεῖται ἡ κακία. Τί λέγω; Αὕτη ἀνέλαθεν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς τὰ σεσηπότα μέλη τὰ ὁποῖα τὸ κοινωνικὸν σῶμα ἀπέκοψε καὶ ἀπέριψε μετὰ φρίκης, καὶ ἔχει τὸ ἀτιμώρητον θάρρος ν' ἀναφωνῇ πρὸς τὰ κακούργα παῖδιά διὰ στόματος τῆς κυρίας Προέδρου: «Παιδιά, σὰς εἵπομεν πολλάκις νὰ εὐλογητὴν τὸν Θεόν, ὅστις σὰς ἐπεμψεν εἰς τὰς φυλακάς ταύτας!» Δὲν σὰς φαίνονται οἱ λόγοι αὐτοῖ τοῦ φιλανθρώπου ὕβρεις κατὰ τοῦ Θεοῦ, κατὰ τῆς κοινωνίας, κατὰ τοῦ Νόμου, κατὰ τῶν καλῶν καὶ τιμῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ὄχι μόνον εἰς ἴσῃν ἀλλὰ καὶ εἰς κατωτέραν τίθενται μοῖραν τῶν ἀτίμων καὶ τῶν κακούργων; Καὶ δὲν εἶνε αἰσχος διὰ κοινωνίαν, μάλιστα τὰ πρῶτα βήματα φέρουσιν πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ πολιτισμοῦ, μὲ τὸσας ἐλλείψεις ἀκόμῃ καὶ πληγὰς, καθιστώσας προβληματικὴν τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν ἀμοιβὴν τῶν καλῶν, νὰ λαμβάνεται πρὸ παντὸς πρόνοια καὶ τὸση νὰ καταναλίσκεται δύναμις καὶ ἐνέργεια πρὸς βελτίωσιν τῶν φυλακῶν, πρὸς ἐλάττωσιν κατὰ ποῖον τῆς ποινῆς τῶν κακούργων, οἱ ὅποιοι πολυπληθεῖς καὶ θρασύτατοι τὴν λυμαινόμενται; Καὶ ἰδοὺ πῶς ἡ ἐν Χριστῷ Ἀδελφότης, ἐγκληματοῦσα ἀρνητικῶς καὶ ἀκουσίως, ἐπῆλθε νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον τῆς μικροπολιτικῆς, ἡ ὁποία χάρις εἰς ἴδικα συμφέροντα, ἀναλαμβάνει τὴν προστασίαν παντὸς κακούργου ψηφοφόρου, ἔχουσα ὡς μέλημα πάντοτε τὴν κατὰ ποσὸν ἐλάττωσιν τῆς ποινῆς του.

Ἄλλ' ἐκτὸς ὅλων τούτων, τὰ ὁποῖα εἰμφορεῖ τις νὰ παραδεχθῇ ὡς πολὺ σχετικὰ, ἔχομεν καὶ ἐν ἄλλο ἰσχυρότερον ἐπιχείρημα. Ὑπάρχουσι σήμερον ποινικολόγοι, ἐπιστήμονες ἐπίσης μεγάλοι ὡς ὁ Λομπρόζος — ἐξ ὧν ἀναφέρωμεν τὸν Γερμανὸν Μπίντιγκ, — οἱ ὅποιοι ἐκ διαμέτρου ἀντιτιθέμενοι πρὸς τὰς θεωρίας καὶ τὰ συμπεράσματα τῆς Ἐγκληματολογικῆς σχολῆς, φρονοῦσιν ὅτι ὅλοι οἱ κακούργοι δὲν εἶνε ὁρενοβλαβεῖς, ὅτι ἀπὸ τοῦ νόμου οὐδέποτε πρέπει νὰ λείψῃ ὁ ἐκδικητικὸς χαρακτήρ· ὅτι ἡ σκληρότης, ἡ ἀπάνθρωπος μάλιστα σκληρότης τῶν ποινῶν, εἶνε τὸ μόνον μέσον τῆς ἠθικοποιήσεως τῆς κοινωνίας, καὶ ὅτι τέλος πάντων κακούργοι κατ' αὐτῆς περισσότερο τῶν προστατευομένων των, ὅλοι οἱ φιλάνθρωποι τῶν φυλακῶν.

Θὰ εἴπητε ὅτι αὐτὰ εἶνε παλαιὰ καὶ ἀναπόδεικτα μεταφυσικὰ ψευδίσματα, τὰ ὁποῖα δὲν παραδέχεται ἡ νεωστὴ κοινωνικὴ ἐπιστήμη. Εἰμαι σύμφωνος. Ἀλλὰ τοιαύτη τέλος πάντων εἶνε ἡ γνώμη τῶν περισσοτέρων ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων τὰ νεῦρα κατὰ δὲν σὰς δίδει τὸ δικαίωμα νὰ ταράσσετε τόσον μετὰ τὰς ἀποτόλους ἐκθέσεις τῶν εὐεργεσιῶν, τῶν ἡ-

